

* ZOO'N ONNOOZEL GEVAL

De schel hapert met twee, drie onzekere rukjes, eer zij goed en wel overgaat. En mevrouw, die met haar dochter in de lekker warme kamer zit, stelt vast: „Zeker weer 'n lijst. Kijk maar es, Mia. Maar we hebben nu genoeg gedaan, je zou je zelf arm geven. Wat een lijsten er al niet geweest zijn van de week. . . .”

Mia gaat dus naar de voordeur met opdracht harer moeder om ditmaal maar es „nee” te zeggen. Ze doet de deur open, maar kijkt te hoog. Want 't is geen volwassen jongeling of jongedochter, die haar een lijst zal voorhouden, doch een kind. En van een lijst zelf is ook al geen sprake, want 't is maar een onnoozele prikkaart. Het regent. En Mia, die meent dat men elk geval afzonderlijk dient te beschouwen, zegt tot het jongetje met de prikkaart: „Kom maar even op de mat.” Dan gaat zij terug naar haar moeder en zegt dat het wél een erge zielepoot is. En tenslotte, 'n prikkaart is de heele wereld niet. Zij, Mia, zou 't wel een beetje hondsch vinden om dat knulletje nou onverrichterzake den regen weer in te sturen.

Een prikkaart is de heele wereld niet, neen. Men kan voor een dubbeltje prikken, doch net zoo goed voor een stuiver en 't kind is tevreden. Op een lijst kan men al kwalijk lager gaan dan twee kwartjes. En dan zet men nóg liefst: N. N.

Maar Mia vindt dat moeder zelf maar eens hoogte nemen moet. Moeder kan beter oordeelen. Niet over die kaart alleen, maar over alles. Zoo stapt dan mevrouw de kamer uit, de gang in, waar 't koud is. En bedenkt even dat voor het uit den guren regen komend kind deze verlichte, droge gang zoo iets als een serre moet beteekenen.

„Wat wou je, ventje?”

„Of u 's prikken wil, mevrouw.”

Het is een klein, broodmager kind, in ordentelijke, versleten kleeren. Kletsnat is zijn haar, want een petje of hoedje heeft hij natuurlijk niet op, en zwart van 't nat belopen zijn z'n schouder-tjes. Het ergste zijn z'n beenen er aan toe, want z'n kousen zijn niets meer. Z'n schoenen trouwens ook niet. Maar het jongetje spreekt netjes en beleefd, vrijmoedig genoeg. Of mevrouw niet es prikken wil, en de juffrouw ook, want hij heeft nog bijna niets op zijn kaart en de an-

dere zijn al haast vol.

„La's kijken. . . .”

De handjes van 't jongetje zijn zindelijker dan men denken zou. Er ligt over heel zijn wezen iets van verarmd fatsoen. Dat men zulks den kinderen al kan aanzien. . . .! Hij toont mevrouw de zorgvuldig droog gehouden prikkaart. Neen, 't is waar, hij heeft nog bijna niets. De hokjes zijn wit en hard, een enkel slechts is murw gestoken.

Mevrouw leest echter den naam van een haar totaal onbekende Zondagschool, welks Kerstfeestviering geleid zal worden door een haar eveneens totaal onbekenden predikant, en dat in een veraf gelegen stadsdeel. Hoe komt het vreemde jongetje hier verzeild?

„Jongetje, je moet hier niet wezen, hier komen andere kinderen met prikkaarten,” heeft mevrouw al op de lippen. Doch dan gaat er een wonderlijk iets gebeuren. Vooreerst is 't heel wat anders om in de kamer zoo'n beetje te brommen en te prutelen over die vervelende lijsten, waar ze mee komen — soms wel drie op een dag — en 't dienstmeisje order te geven om te zeggen dat mevrouw er nù maar es niet aan doet, of zelf, persoonlijk, tegenover een kind met een prikkaart te staan. En dan, 't kan wezen dat 't interesse ineens overspringt van 't stuk karton op 't roodverstijfde handje. En vandaar op een schriël, teer lijfje, en een lief, open kindergezicht.

In plaats dus van te zeggen: „jongetje, je moet hier niet wezen” vraagt mevrouw: „vent, hoe kom je zoo ver van huis? Want je woont hier in de buurt toch zeker niet.”

„Nee hoor,” antwoordt het kind. „'k Woon 'n stom end weg. Maar ik lozeer nou bij me opoe, hier, ginds, in de zijstraat. We mozze allemaal ondergebracht, omdat me moeder zoo ziek leit. En toen wou me opoe mijn hebbe, want ze zei: Bas ken z'n eige teminste ankleecë.”

„Ben jij dan de oudste thuis?” Het lijkt zoo onwaarschijnlijk, een krietje als dit Basje, dat door de grootmoeder wordt uitgekozen, als gevende den minsten overlast, daar hij „z'n eige tenminste ankleecë kan.”

„Ja hoor,” zegt Basje, „ik ben de ouwste. En onder me komme der allemaal zussies. En 't kleinste leg nog in de wieg.”

„Je moest maar es binnenkomen, kind,” zegt mevrouw, op 't oogenblik zelf niet recht beseffend wat zij daarmee aanhaalt. Want wie neemt er nu zoo'n kletsnat, arm prikkaart-jongetje in de kamer!

Onder 't helle licht van de lamp valt het in de kamer met 't jongetje niet mee. Is de grootmoeder te oud of te zwak om hem „schoon en heel” te houden? Hoe lang zou hij daar al wezen, en wanneer is er kans dat hij bij zijn ouders terug kan keeren? Hij rilt, nu hij bij 't vuur komt. Maar eerst heeft hij plichtsgetrouw zijn prikkaart op de tafel gelegd. Want daar komt hij voor.

„Lust je wel een bord erwtensoep, Bas?”

„Nou! — en òf. . . .”

Basje krijgt een krukje bij de tafel. Want met zijn kletsnat broekje kan hij natuurlijk niet op die mooie stoelen zitten. Hij eet een diep bord erwtensoep schóón leeg, in een zeer kort tijdsbestek. En als mevrouw dan vraagt of hij nog een boterham lust herhaalt hij zijn ondubbelzinnig: „nou! — en òf.”

Zijn buik rond eet Basje. Maar ondertusschen heeft Mia met haar moeder wat gesmoesd, wat gefiespeld. . . Er liggen boven nog zooveel kousjes in de kast van Henk, het kleinzoon-tje. Schoentjes ook. Henk is jonger dan dit kereltje, maar ze zouden toch precies passen. Basje is zoo nietig klein van stuk.

Zoo gaat dan Bas Zondervan, het naamlooze kind uit een vreemde stadswijk, gevoed, verzorgd, zoo goed mogelijk gedroogd, wat zijn kleeren betreft, den donkeren avond weer in. Het regent niet meer. Hij heeft beleefd bedankt voor alles. Maar met de plichtsbetrachting van een goèd kind heeft hij zijn prikkaart niet vergeten. En hij glanst van plezier als mevrouw en de juffrouw prikken. . . nee maar. . . . prikken, da's nog es prikken wat ze doen.

Was het nu wel zoo verstandig wat mevrouw en Mia deden? Want ze wisten van 't jongetje toch maar niets af. Bovendien loopen ze de kans dat Basje 't aan de vrin-djes vertelt, en dat er morgen, en overmorgen, en heel de week lang, Basjes en Berendjes en Jantjes en Pietjes, die óók nat en mager zijn, met prikkaarten op de stoep staan. En 't eind is er van weg.

Och, maar 't betrof zoo'n onnoozel geval. En dan mag men, en zeker als 't Kerstfeest nadert, en de harten warm en week worden, wel eens voor één enkel keertje ònverstandig zijn.

Hendrika Kuyper-Van Oordt